

Tale til Josef på 70-årsdagen

Av Johanne Storflor Sæter

Josef

**Josef Storflor, født 26.9.1921, fylte 70 år i 1991.
Her gjengir vi talen hans søster Johanne holdt
da dagen ble feiret.**

**Talen inneholder mange minner fra barne- og
ungdomsåra på Utistu Storflor
hvor Josef var hovedpersonen.**

**Josef var odelssønn og tok seinere over garden
og drev denne. Storflor ligger på Flornes i Stjørdal,
Nord-Trøndelag.**

Kjære Josef!

Det ble du kalt som liten, og det var også hva mine barn kalte deg som små. Det var enklere å uttale enn Josef.

Det er vel naturlig for oss på en slik dag å tenke tilbake på svundne tider. Især for oss som har passert 70. Og jeg vil gå riktig langt tilbake, helt til året 1909, i september. Da hadde mor og far vært gift et år, og det var stor spenning og forventning på Storflor. Hu Ellen og han Ola venta sin førstefødte.

Både skuronna og potetonna var unnagjort. Ellen gikk blid og rund omkring. Hun hadde sydd mye fint babytøy. Hun var utdannet lærererinne og hadde i tillegg gått på Elen Ofstads håndarbeidsskole, så hun var flink med hendene sine også.

Alt var klart, men hele september gikk. Det var spenning i luften, og endelig – den 30. september – måtte Ola hente jordmora. Ska tru om det blir gutt eller jente? Det vart ei fin, velskapt jente, og hun fikk navnet Birgit Katharina. Birgit, oppkalt etter bestemor Beret på Storflor. Katharina hette en god svensk venninde av mor. Alt var bare glede og gammen!

1 1/2 år etter kom det enda ei jente, fin og fager. Hun fikk navnet Ingebjørg, oppkalt etter bestemor Byneset. Dette syntes alle var flott, disse to jentene ble jo nesten som tvillinger og kom nok til å leke godt sammen med dukker som bestemor Byneset laget i massevis.

Da Ingebjørg var to år, kom Elise. Ei fin, lita jente som liknet så på mor si. Stor stas var det, men travelt var det nok for mor i stua.

Det gikk to år igjen. Vi er nå kommet til det Herrens år 1915. Da skjedde det nok et under: 20. april kom ei stor, fin jente som fikk navnet Ruth. Sjøl kalte hun seg for «Lutt».

Mor og far hadde nå 4 jenter under 6 år. Det ble mang ei våkenatt og mye strev med 4 små. Men de var alle friske, og det var mye å takke Gud for.

Åra gikk. Det ble sommer og vinter, høst og vår 4 år på rad. Ruth var blitt ei stor jente på 4 år. Da fortalte mor at de skulle få enda en baby. Kanskje det ble en gutt, odelsgutt! Men dengang ei – jente igjen. Nr. 5 i rekken, og nå måtte bestefar John oppkalles, for det så ikke ut til å bli noen gutt. Denne nyfødte jenta var undertegnede, og Mette Reinan (nabokone) bar meg til dåpen en fin vårdag i april 1919. Navnet ble Johanne.

Jeg ble etterhvert 1 år og stabbet ustø omkring. Så 2 år, og sprang omkring og hadde det fint som lillesøster. Men plutselig en dag i september måtte far ut med Ford-en igjen. Det ble ikke tid til å hente jordmora. Birgit, som da var 12 år, husker at hun sto på kjøkkenet og dro separatoren og hørte mor ynket seg på kjøkkenloftet. Far kom innom og sa at hun måtte gå en tur ut og at han skulle hente Gjertrud Sundal. Fødselen gikk fort og fint, og denne gang ble det en odelsgutt. En stor, flott, velskapt gutt! Gleden var stor. Endelig!

Hvis ikke du hadde kommet, Josef, hadde livet til Birgit blitt anderledes. Da hadde det nok blitt Tom jordbruksskole i stedet for sykepleierskole og jordmorskole.

Nå da Ellen og Ola endelig hadde fått seg sin odelsgutt, måtte bestefar oppkalles, enda en gang. Navnet ble Jo-sef! Ja, gutten vaks opp, ble stor, lyshåra og fager.

Å balansere etter takmønet og denslags...

Så sitter vi her i dag rundt festlig dekket bord og tenker tilbake hva som er skjedd siden. Et og annet sett' seg fast i minnet fra barneåra. En uvane hadde du, Josef. Du likte så godt å balansere bortover mønet øverst på fjøstaket, til skrekk og gru for oss andre i familien. Ellers var du som gutter flest.

Vi likte godt å hoppe på ski, både du og jeg. Ei stund hoppa vi like langt. En gang jeg lånte dine ski, falt jeg – og et ski knakk. Jeg vet ikke hvem av oss som var mest lei seg.

Da du var større, var du på hopping hver helg. Jeg var redd hver gang – kom du heim igjen i god stand?

Så husker jeg en episode fra skuronna. Du satt og styrte hestene, og far satt på andre setet på slåmaskina og la fra, som vi sa. Vi hadde åker bak fjøset det året. Det ble nok kjedelig i lengden å sitte der dagen lang. Du ble lei og slengte fra deg tøylene, eller «tauman» som vi kalte dem, og la på sprang rundt husa. Du først, og far etter. Jeg husker ikke om det ble 3 eller 4 runder, men far tok deg ikke igjen – og tilslutt hoppa du opp på slåmaskina igjen og tok tauman. Litt mosjon gjorde sikkert godt for dere begge to!

Du var vel både sta og røveraktig, men vi jentene overgikk deg i røverstreker både tidt og ofte. Jeg husker 1. april et år at far ble narret. Ruth gikk ut til far og sa at de hadde ringt fra stasjonen (Flornes jernbanestasjon) at det var kommet en «sild'kasse». Far tok ut hesten, eller var det bilen, og dro avgårde for å hente kassen. Men da ble Ruth redd og sa til meg at hun ikke turte å være heime når han kom tilbake. Hun tok med seg en klesbylt og gikk oppi lia bak låven og ville overnatte der. Ruth ba meg om å legge litt mat på burstrappa som hun kunne hente om natta. Da far kom heim, holdt vi på å med «sope garden», som vi sa. Vi raka og sopa vekk alt rask og løv etter vinteren. Da far kom heim og fikk høre om Ruth, gikk han bak fjøset og ropte på henne: – Du må komme ned nå, jeg er ikke sint på deg lenger! Og da kom hun tuslende ned med klesbylten under armen.

Du var sterk den gangen Svarten gikk baklengs utover låvebrua oppå låven, traff hullet ned til fjøset og havna helt ned i fjøset med baken nederst i trappa. Rask i handlingen sprang du ned fra låven og inn i fjøset, røska vekk trinna i trappa eller stigen ett for ett og dro Svarten bortover fjøsgulvet etter rompa. Så hjalp du hesten opp og leide han ut fra fjøset. Det var vel mest et mirakel at hesten var uskadd etter den seilasen.

Når det ellers gjaldt husarbeide, så mente du at melking var kvinnfolkarbeid, men du måtte vel lære deg det da du kom på Tomb jordbruksskole.

Om høsten ble sauene badet i en svær trestamp som ble plassert ved stabburet. Mor var den som hadde hovedansvaret for dette arbeidet. Et år husker jeg spesielt: Mor ble forarget, for du og jeg sprang rundt stampen og erta hverandre, og jeg sparka deg på leggen. Da fikk jeg en hard dask på baken av mor. Det har satt seg fast i minnet.

Jeg husker en gang mor og far var borte, og vi barna var heime alene. Da stengte vi døra for deg, Josef. Du måtte stå utafor mens alle vi andre var inne. Vi var nok fæl til å erte.

På søndagene, når det ikke var gudstjeneste i kapellet, holdt far andakt. Da var det ofte hardt å sitte rolig i sofaen.

Ellers så bodde jo emissæren hos oss mens det var møter rundt på gårdene og bedehuset. Mor fortalte at jeg var bare 3 måneder gammel da jeg var med første gang på møte i Auststu'n (nabogården). Jeg lå på kjøkkenbenken under møtet.

Jeg husker første gang du skulle avlegge vitnesbyrd. Emissæren som bodde hos oss, ba deg om å åpne møtet om kvelden. Du hadde ikke lyst og lovte det ikke. Kvelden kom, og vi satt på benkene på møtet – det var i Mølsknessa, stemmer ikke det? Jeg tror jeg var like nervøs på dine vegne og satt og ba for deg. Det var hardt første gangen, men det gikk bra.

«Nu takk for alt ifra vi var små...»

Det var sikkert ikke alltid så greit å være «einast' guten» med 5 eldre søstre. Vi to som var yngst i barneflokk, holdt vel mest sammen, og vi hadde et fint og godt søskenforhold – både som barn sammen og i ungdomstida. Jeg har bare gode minner når jeg tenker tilbake. Jeg gjør Bjørnstjerne Bjørnsons ord til mine: – Nu takk for alt ifra vi var små og lekte sammen i tun og hage!

Vi var mye sammen, etter at vi ble voksne også. Vi tok framhaldsskole sammen, likeeins ungdomsskole, realskole og bibelskole. Du var på Tomb jordbruksskole mens jeg fikk

utdannelse på Ullevål sykehus.

Busserulls har sunget inn en kassett som begynner slik: «Stakkars deg som har fylt 70!» Men jeg er ikke enig i det. Når vi får være friske, så er også 70-åra en fin tid.

Vi er 6 søsken sammen her i dag. Vi er forskjellige, men på ett område er vi like. Vi har tatt opp og har prøvd å føre videre den gode, kristne arven vi fikk med oss fra mor og far. Det har gitt livet rikdom av evig verdi, og som Guds barn har vi det håp at søskenfellesskapet aldri tar slutt.

Så vil vi takke dere, Aud og Josef, for at dere ordnet til denne festen for storfamilien og venner, og ønsker dere alt godt i dagene som kommer.